

¶ IN manibus, Inter manus &c.

Verfari inter manus, conferre manus, afferre manus, inferre manus, in manu, in manum, in manus, in manibus, de manibus, ad manum, ad manus, sub manu, sub manus, per manus, præ manibus, præ manu, dare manus, tendere manus, tollere manus, inter manus, inijcere manus, admouere manus, manu afferere, abstinere manus, continere manus: quo modo loquendi præstantissimi illi autores vti sunt, frequentissime positum repperi: id etiam obseruatione, & imitatione maxime dignum.

¶ IN manibus est, hoc est, paratum, & in promptu est.

Cicero Attico: Non quo aliquid me iuvene posses, quippe res est in manibus: tu autem abes longe gentium.

Ibidem de libris Oratorijs: Factum est à me diligentissime diu, multumq; in manibus fuerunt.

Ibidem: Ex ijs libris, quos in manibus habeo.

Ibidem: Sic enim commutatus est totus scriptis meis, quæ in manibus habemus.

Idem Lentulo: Clodiũ sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic me præfente osculabantur, nõ illi quidem, ut mihi stomachum facerent, quẽ ego funditus perdidit: sed certe ut facere se arbitrarentur.

Idẽ de Amicitia: Sed o Scauola & Fanni affuistis, & in manibus est oratio.

Idem in Bruto: Sed ecce in manibus uir, & præstantissimo ingenio, & flagrante studio, & doctus à puero C. Gracchus.

Ti. Li. ab urbe cõdi. Cum tantum belli in manibus esset.

Ibidem: Id quod, in manibus erat, coegerunt bellum.

H 2 Idem de

Idem de bello Macedonico: Omiffa de manibus res est.

Horatius: Neuius in manibus non est, & mentibus hæret.

Plautus in Rudente: Mancipia habeo pro meis, nec manu afferunt, quod est uendicare, & in libertatē producere.

¶ IN manu est, hoc est, in potestate est.

Plautus in Amphitrione: In illis fides est, quibus est ea res in manu.

Idem in Rudente: In manu mihi est mea.

Idem in Mercatore: Quia illi suam rem esse æquum est in manu.

Ibidem: Quia tibi in manu est quod credas: at ego quod dicam, id mihi mea in manu est.

Terentius in Ecyra: Tibi in manu est ne fiat.

Salustius in Iugurtino: Sed quoniã parum tuta per se probitas est, neq; in manu mihi fuit Iugurta, qualis nũc foret.

Ibidẽ: Verum id frustra an ob rem faciam, in manu uestra est quiritis.

Titus Liuius ab urbe condita: Vt sua cuiq; Respubli. in manu esset.

Idem de bello Punico: Cum in eorum manu res Siracusana esset.

Idẽ ab urbe cõdita: Sit an non sit, in uestra manu posuerunt.

Idem de bello Macedonico: Et uos in manu, & tutela, nõ in seruitio debetis habere eas.

Idem ab urbe condita: Laceratam Rempub. per magistratus, quorum in manu sit.

Cælius Ciceroni: Quam uelis eũ obligare in tua manu est.

¶ In manus dare, incidere, uenire, notæ significationis est:
sed ij mo-

sed ij modi loquendi obseruandi sunt.

Plautus in Trinummio: Quid interest dare te in manus argentum amanti huiusmodi adolescenti animi impoti?

Cicero in Bruto: Nunq̄ enim libri illi in manus inciderūt.

Salustius in Iugurtino: Existimans Iugurtam ob suos tutādos in manus uenire.

Plautus in Trinūmo: Dedi minas quadraginta adolescenti ipsi in manum.

Inter manus, est collatis simul manibus aliquē sublimem ferre. Aliquando per translationem Inter manus id significat quod esse in potestate. Uersari uero inter manus est in usu esse. Modi sunt dicendi elegantissimi.

Plautus in Mostellaria: Abripite hunc intro actutum inter manus.

Cicero in Verrem: Itaq̄ erant exitus eiusmodi, ut alius inter manus è conuiuio tanq̄ è prælio auferret̄, alius tanq̄ occisus relinqueretur.

Titus Li. ab urbe condita: Inter manus domum allatus.

Vergilius: Ante oculos, interq̄ manus sunt omnia uestras.

Idem: Miratur, interq̄ manus & brachia uersat.

Cælius Ciceroni: Gener tamen quod ad ius pertineat, dida sculam quandā, ut uerset̄ inter manus habeat.

Pompo. de origine iuris, lege, Necessarium: Deniq̄ nec uersantur omnino scripta eorum inter manus hominum. & subdit: Reliquit. xl. uolumina, ex quibus plurima inter manus uersantur.

Ad manū est aliqd in p̄mptu esse, ut quasi manu teneat̄.

Venire uero ad manū est ad dimicādū, uel ad arma uenire.

Cicero de Oratore: Quē seruum sibi ille habuit ad manū.

Vitruuius: Alia enim ad manum species esse uidetur, alia in excelso.

Idem: Si enim ita fuisset, non solum laudes, aut uitia animorum ad manū aspicerentur, sed etiam disciplinarū scientiæ.

Titus Liuius ab urbe condita: Adde quod Romanis ad manum domi supplementum esset.

Ibidem: Quod cocti ad manum fuit cibi, ferre militi licuit.

Idem de bello Macedonico: Quod cuiq; trepidanti ad manum uenisset.

Ibidem: Ut æque magna uis ad manum esset.

Cic. de Oratore: Nonnunq; etiam ea res ad manus, atq; ad pugnam ueniebat.

Vulpianus de pignoratitia actione, lege, Petenti mutuum, pecuniam creditori cum ad manum debitor non haberet, species auri dedit.

Africanus ad Senatuscon. Velleianum, lege, Tutor: Deinde ego quia ad manum nummos non habebam, stipulanti tibi promisi.

¶ Sub manu, id est quod ferè esse ad latus, expeditū, promptū in usum. Succedere autem sub manus, est aliquid bene, & ad optatum contingere.

Plancus Ciceroni: Adiūxi hæc in loco eligēdo flumē oppositū, ut haberē in quo mora trāsitus esset. Voconij sub manu ut essent, per quorū loca mihi fideliter pateret iter.

Plautus in Milite: Lepide hoc succedit sub manus negociū.

Idem in Persa: Si quam rem accures sobrie, aut frugaliter, solet illa recte sub manus succedere.

¶ Per ma-

¶ Per manus est quod inepte dicitur, De manu
in manū, uel De manu unius in manū alterius.

Cæsar in commentarijs: Per manus tractus seruatur.

Ibidem: Nonnullæ de muris per manus demissæ, se se mili-
tibus tradebant.

Ibidem: Per manus seui, ac picis traditas glebas in ignem
proiiciebat.

Ti. Li. ab urbe condita: Si nobis cum urbe simul positæ, tra-
ditæq; per manus religiones nullæ essent.

Ibidem: Disciplina militaris tradita per manus iam inde ab
initijs urbis.

¶ Præ manibus, hoc est quod insulse dicunt,
quod habebā in manibus.

Plautus in Bacchidibus: Reddidi patri omne aurum, quod
mihi fuit præ manibus.

¶ Præ manu dare est quod uulgo dicunt, Ante
omnia, uel Ante manum dare.

Terētius in Adelphis: Atq; huic paululum aliquid præ ma-
nu dederis unde utatur.

¶ Afferre man⁹ uero est iniicere man⁹, pulsare, uulnerare,
interficere: In quo notandū est datiuum post se requirere.

Cicero Attico: Sed non faciam, ut aut tuum animū angam
querelis, aut meis uulneribus sæpius manus afferam.

Idē Cluentio: Omnes tui amici, necessarij q; cognorūt Anca-
rio, & Pacero pastorib⁹ hui⁹ Villicū uim, & man⁹ attulisse.

Ibidem: Aulum Briuium quendā cauponem de uia Latina
questum esse dixisti, subornatis qui sibi à Cluentio, ser-
uisq; eius in taberna sua manus allatas esse dicant.

Idem Octa

hande anflaen

Idem Octauio: Ego ipse senatum sibi afferre manus coëgi.
Idem in Vat. testem: Teneas ne memoria tibi in conuentu
Puteolis manus esse allatas.

Idem in Verrem: His ne rebus manus afferre nõ dubitasti?

Idem de Officijs: Cum enim dando egere cœperūt, alienis
bonis manus afferre coguntur.

Plancus Ciceroni: Qui quidem cū in fraudem se adductum
uideret, manus quas iustius in Lepidi perniciē armasset, si
ibi afferre conatus est.

Vulpia. de ijs qui notantur infamia, lege, Liberorum: Non
solent aut lugeri (ut Neratius ait) hostes, uel perduellionis
damnati, neq; suspēdiosi, neq; qui manus sibi attulerūt.

Varro de re rustica eodem sensu afferre dentes dixit: Canes
prouerbum attollunt antiquum, uel etiam ut aperiant de
Atheone, atq; in dominum afferant dentes.

¶ Conferre manus, est congregari, & manum conferere. Inferre uero manus est iniicere manus: & quandoq; idem significat quod afferre manus.

Cicero pro Fonteio: Partim qui cum ipso M. Fonteio ferrū,
ac manus contulerunt.

Idem in Catilinam: Senatus uim, ac manus intulisset.

Vulpia. de Senatuscon. Sillaniano, lege, Cum aliter: Si sibi
manus quis intulit.

Idem: Si quis non metu criminis imminētis, sed tedijs uitæ,
uel impatientia doloris sibi manus intulit.

Hircius in cōmen. M. Catonē Vticæ sibi manus intulisse.

Cicero pro P. Quintio: Domino à familia sua manus illatas esse ante suos lares.

¶ Dare ma

¶ Dare manus autem est dedere se, & uictum fateri.

Plautus in Persa: Do manus.

Cicero ad Atticum: Aiebat illum primū scire diu multa contra, ad extremū autem manus dedisse, & affirmasse nihil se contra eius uoluntatē esse facturum.

Eidem: Sapiēter igitur quod manus dedisti, quodq; etiam ultro gratias egisti.

Idem de amicitia: Callidus ille, & occultus, ut se insinuet studiose cauendū est, neq; enim facillime cognoscitur: quippe qui etiā aduersando sæpe assentiatur, & litigare se simulans blandiatur, atq; ad extremū det manus, uinci q; patiat.

Horatius: Iam iam efficaci do manus sciētiae supplex.

Cæsar in cōmentarijs: Tandem dat Cotta manus, p̄motus superiore sententia.

¶ Tollere manus, & oculos, modi loquendi signum læticiæ significantes.

Cicero Cæsari: Sustulimus manus, & ego, & Balbus, tanta fuit oportunitas.

Idem Tironi: Literulæ meæ, siue nostræ, tuo desyderio oblanguerunt: hac tamen epistola, quam Acastus attulit, oculos paulum sustulerunt,

Titus Liuius ab urbe condita: Dicitur manus ad cælum tollens præcatus.

¶ Plena manu, hoc est abunde, & affluenter.

Cicero Attico: At hercle alter tuus familiaris, q̄ plena manu, q̄ ingenue, q̄ ornate nostras laudes in astra sustulit:

I ¶ Inijcere

¶ INIICERE manus.

Plautus in Truculento: Post id ego in te manū iniiciam.

Cicero pro Roscio Comedo: Ipsa mihi ueritas manum iniicit, & paulisper cōsistere, & cōmorari cogit.

Horatius: Incontinentes iniiciat manus.

Ti. Li. ab urbe condita: Accurrit, & manum iniicit.

¶ Abstinerere manus, & continere manus, idem pro-
pè significant quod cōtinere impetū animi.

Plautus in Trinūmo: Quod manu nō queunt tangere, tantum fas habent, quo manus abstineant.

In Amphitrio. Qui possim uideri huic fortis, ut à me abstineat manum.

Idem in Truculento: Abstine hoc mulier manum.

In Casina: Abi, atq; abstine manum.

In Persa: Manū abstinerere haud tamē quia mihi imperet.

Cicero in Vatiniū testem: Ut manus à te homines uix abstinerere possint.

Cato de re rustica: Alieno manum abstinerere.

Terentius in Adelphis: Nō manus abstines Mastigia?

Cicero in Tusculanis: Ut Alexandrum Regē uidemus, qui cum interemisset Clitum familiarem suum, uix à se manus abstinuit.

Idē in Verrē: Manus à sodalis filio abstinerere nō potuisti?

Ibidem: Abstineā in hoc iudicio manus, animosq; ab hoc scelere nefario.

Ibidem: Qui Capitolio manus abstinerere potuerit.

Ibidē: Nihil ægrius factū est multo labore meo, q̄ ut manus ab illo appellatore abstinerentur.

Tibullus:

Tibullus: Abstineas auidas mors uiolenta manus:

Cicero in Catilinam: Quorum ego uix abste iamdiu manus, ac tela contineo.

Idem in Anto. Nunq̄ profecto à me sacrilegas, atq; impias manus abstinebit.

Titus Liuius ab urbe cōdita: Nocte audita ex delubro uox est, abstinerent manus.

Ibidem: Vt uix ab ijs abstineret manus.

¶ TENDERE manus.

Cæsar in commentarijs: Omnes maiores natu ex oppido egressi, manus ad Cæsarem tendere, & uoce significare cœperunt sese in eius fœdera, ac potestatem uenire.

Idem ibidē: Hedui man⁹ tendere, deditio^{nē} significare.

Vergilius: Tendebantq; manus ripæ ulterioris amore.

Ouidius de Fastis: Ille manus tendēs astanti milite iusto,

In coniuratos talia uerba dedit.

Titus Liuius ab urbe condita: Alij manus ad cælum tendere, deos incufantes.

Ibidem: Supinas manus ad cælum, ac deos tendentes.

Ibidem: Reas ad Capitolium manus tendimus.

Ibidē: Oēs manus ad consulē tendētes pleni lachrymarum.

Cic. in Catilinā: Supplex manus tendit patria cōmunis.

¶ ADMOVERE manus.

Titus Li. ab urbe cōdi. Primo religiose admouētes manus.

¶ MEO, Reipub. nomine &c.

MEo, tuo, suo, Reipub. nomine, & huiusmodi, elegātissime à ueteribus posita animaduerti: quæ quandoq; id significāt quod mea, tua, sua, Reipub. causa: quādoq; lo-

ge alia, & ab hac diuerfa significatione antiqui illis usi uidentur: quod discrimen facile est ex subiectis autoritatibus agnoscere.

Cicero Terentiæ: Nam ego eo nomine sum Dirachij hoc tēpore, ut q̄ celerrime quid agas audiam.

Idem in Verrem: Id mihi C. Verres eripuisti, atq; abstulisti quo nomine abs te sextertium milies ex lege repeto.

Ibidem: Decem fiscos ad senatorem illum relictos esse Comitiorum nomine.

Ibidem: Hoc palàm iam dicitant se istum quem sciant esse hominem improbissimū, hoc uno nomine absolui uelle, ut ab Senatu iudicia per ignominiam, turpitudinemq; auferantur.

Cæsar in commenta. Odisse etiam suo nomine Cæsarē, & Romanos.

Paulus: Si certū petatur, lege, Lecta est: Si die superscripta summa P. Meuiō, eiq; ad quē ea res pertinebit data, soluta, satisue eo nomine factum nō erit: tunc eo amplius quo post solutam pœnæ nomine in dies .xxv. denarios centenos. & subdit: Quod competit usurarū nomine, ex die interpositæ stipulationis præstetur.

Vulpianus de Iureiurando, lege, Ait Prætor: Quasi calūniæ causa uentris nomine fuerit in possessione.

Idem de institoria actione, lege, Quicumq;: Si institoria cū oleum uendidisset, annulum arræ nomine acceperit.

Cicero ad Atticū: Cum enim ille ad conciones cōfugisset, in ijsq; meo nomine ad inuidiam uteretur: Dñj immortales quas ego pugnas, & quantas strages ædidi?

Catullus:

Catullus: Eo ne nomine Imperator unice fuisti, in ultima
Occidentis insula?

Brutus Ciceroni: Qua in re Cicero uir optime, ac fortissime,
mihicq; & meo nomine, & Reipub. charissime, nimis crede
re uideris spei tuæ.

Cicero in oratione pro domo sua: Dico esse odio ciuitati, nō
tam tuo, q̄ Reipub. nomine.

Idem de finibus bonorum & malorum: Quibus rebus intel
ligitur, nec timiditatem, ignauiamq; uituperari: nec fortitu
dinem, patientiamq; laudari suo nomine.

Idem in Catilinam: Bellum Po. Ro. suo nomine indixit.

Idem pro Gn. Planco: Ego me debere bonis omnibus fate
or, sed etiam ij, quibus ego debeo boni uiri, & ciues comi
tius ædilitijs aliquid se meo nomine debere Plāco dicebāt.

Idem pro Cluentio: Res suo nomine in iudicium nunquam
est uocata.

Idem P. Septimio: Scæuolæ litē eo nomine esse æstimatā.

Idem in Vatinium testem: Non tam tuo, q̄ Reip. nomine.

¶ DE die, de nocte, & multa nocte.

M Ultra nocte, ad multam noctem, de nocte, noctu, de
die, frequenti est in usu hic dicendi modus apud bo
nos autores:

Terentius in Adelphis: Apparare ^{des dæges} de die conuiuium.

Catullus: Vos conuiuia lauta, sumptuosa, de die facitis.

Horatius: De medio potare die.

Cicero ad Atti. Cum se ille .vij. die uenisse à freto, & noctu
se introisse dixisset.

Terentius in Adelphis: Imo de nocte censeo.

I ; Sed &

¶ Sed & Multus, plurimū candoris adferre potest orationi: unde Cice. de Ora. lib. ij. Nam qui incōcinnus aut multus est, is ineptus esse dicitur.

Cice. Quinto fratri: Celerius quā si de nocte uigilassent: perueniunt.

Idem Attico: In Comitium Milo de nocte uenit.

Eidē: Cum cœnāti mihi nūciasset Sextius se de nocte proficisci.

Cæsar in cōmentarijs: De media nocte missus equitatus.

Ibidem: Reliquas de media nocte proficisci iubet.

Horatius: Ut iugulēt homines surgūt de nocte latrones.

Idem: Vnde uxor media currit de nocte uocata.

Cice. Quinto fratri: Multa nocte cum Vibulio ueni ad Pōpeium.

Idē Attico: Multa de nocte profectum esse ad Cæsarem.

Idem pro P. Sextio: Cum forum, Comitium, curiam multa de nocte armatis hominibus, ac seruis plerisque occupauissent.

¶ MIHI aqua hæret.

Adagiū

Mihi aqua hæret, modus loquendi, uel prouerbium potius, difficultatem significat contra morem in re facili adhiberi. Cum enim aqua fluere, & labi soleat, hære contra suam naturam dicitur: id est rem difficilem fieri, quæ facilis potius esset.

Cicero ad Atticum: Mihi aqua hæret.

Idem Quinto fratri: In hac causa mihi aqua hæret,

Idē de Officijs: Dicit ille quidē multa multis locis, sed aqua hæret (ut aiunt)

¶ Execrandi

¶ EXECRANDI modus.

¶ Modus execrandi, aut imprecādi antiquus, nō est prætermittendus.

Cicero in Antonium: Igitur est patronus L. Antonius, malam quidem illi pestem, clamori enim uestro assentior.

¶ MERITO te amo. Merito tuo.

Merito te amo, immerito me odisti, merito tuo hoc tibi dono, immerito tuo tibi irascor: & quādoq; etiā merito tuo te odi, & nullo merito, modus est frequentissime à bonis illis usurpatus.

Plautus in Asinaria: Nemo me accusauit merito meo.

Idem in Aulularia: Quem senecta atate ludos facias, haud merito meo.

Cic. pro P. Sextio: C. Cæsar, qui à me nullo merito alienus esse debebat, inimicissimus esse meæ salutis ab eodem quotidianis concionibus dicebatur.

Titus Liuius de bello Macedonico: Frater me accusat, nullo meo in se merito.

Plaut⁹ in Asinaria: Edepol pater merito tuo facere possum.

Ibidē: Cur tu (obsecro) immerito meo me morti dedere optas?

Idem in Casina: Immerito meo mihi hoc facis.

Titus Liuius de bello Macedoni. Indigne sibi, nec ullo suo merito insultatum ab omnibus esse.

Plautus in Cistellaria: Merito uestro amo uos.

Idē in Asinaria: Iube aduenire quæso, meritissimo eius quæ uolet faciemus.

¶ MITTERE sanguinem.

Mittere sanguinē, id ē qd' iā passim uulgo oēs ferè, extrahere san-

here sanguinē dicunt, uel Græcanico uerbo Flebotomare.

Cicero Attico: Missus est sanguis inuidiæ sine dolore.

Eidem: Sic Appius prouinciam curauerit, sanguinē miserit: quicquid potuit detraxerit.

Cornelius Celsus: Sanguinē incisa uena mitti nouum non est: sed nullū morbum esse in quo nō mittat, nouum est.

Item mitti iunioribus, & fœminis uterum non gerentibus uetus est.

Ibidem: Sed ut aliquādo primo die sanguinem mittere necesse est.

Ibidem: Mitti uero is debet, si totius corporis causa fit ex brachio.

Ibidem: Mittere autem sanguinē cū sit expeditissimū usum habenti, tamē ignaro difficillimum est.

¶ POST hominū memoriā, post homines natos, nostra memoria, Patrum memoria.

Q VOD pleriq; omisso antiquo loquendi modo, Ab hominum recordatione, Nostro tempore, patrum tempore dicunt: Veteres illi, post hominū memoriā, post homines natos, nostra memoria, patrū memoria dicebāt.

Cicero in Pisonem: Instant post hominū memoriā paratissimi magnificentissimiq; ludi.

Idem in Verrem: Quod nemo unq; post hominum memoriam fecit.

Ibidem: Nemo unq; post hominum memoriam paratior, uigilantior, copiosior.

Ibidem: Vt ego hunc unum eiusmodi reum post hominū memoriam fuisse arbitrer, cui damnari expediret.

Idem, qua

Idem qua Senatui gratias agit post reditum suū: Qui me duo sceleratissimi post hominū memoriā nō Consules, sed latrones, nō modo deseruerunt in causa præsertim publica, & consulari, sed prodiderunt.

Idem ad Pontifices pro domo sua: Quid homini post homines natos turpissimo?

Ibidem: Sed erat res post homines natos pulcherrima.

Ibidem: Graue crimen est hoc, & uehemens, & post hominum memoriā, iudiciāq; de pecunijs repetundis constituta grauissimum.

Idem Planco: Nihil post hominū memoriā gloriosius.

Idem pro eodem: Consules post hominū memoriā teterrimi, atq; turpissimi.

Idem in Catilinam: In hoc autem uno post hominum memoriā maximo crudelissimoq; bello.

Idem de optimo genere Oratorum: Optimus longe post homines natos.

Idem in Antoniū: Duo teterrima, & spurcissima capita post homines natos, Dolabella, & Antonius.

Idē pro Milone: Vnius post homines natos fortissimi uiri.

Idem in Bruto: Longe autem post natos homines improbissimus Caius Seruilius Glaucia.

Idem in Vatinium testem: In omni memoria inauditum.

Idem pro P. Sextio. Ne huic tantæ multitudini, quāta mea memoria nunq; ullo in iudicio fuerit, deero.

Varro de re rustica: Sed ipse nostra memoria.

Cicero de diuinatione: Memoria nostra templum Iunonis hospitæ

K Idem in

Idem in Vatiniū testem: Magnificentissime post hominū memoriā consulem factum.

Idē de Oratore: De senatu iussit educi quod eum ciuem negaret esse, quia memoriā sic proditum esset, quem pater suus, aut populus uendidisset, aut pater patratu dedisset ei nullum esse postliminium.

Salustius in Catilina: Sed mea memoriā, ingenti uirtute, diuersis moribus fuere uiri duo, M. Cato, & C. cæsar.

Cicero pro Cor. Balbo: Multi etiam superiori memoriā ciues Romani sua uoluntate indemnati, & incolumes ijs rebus relictis alias se in ciuitates contulerunt.

Idem pro Rabirio perduellione: Post hominum memoriā rem nullam maiorem.

Idem pro L. Mani. Quæ in omnibus hominib⁹ noua post hominum memoriā constituta sunt.

Idem in Catilinam: In hoc autem uno post hominum memoriā maximo, crudelissimoq; bello.

Idem in Catilinam: Bellum intestinum, ac domesticū post hominum memoriā crudelissimum, & maximum.

¶ MEIS uerbis.

Dicito illi salutem meis uerbis, modus est dicendi: quod etiam nunc dicit, Ex parte mea illū salutabis. Itidem, uoca illum meis uerbis, & pro parte mea.

Plautus in Amphitrione: Voca uerbis meis.

In Mercatore: Rogato meum patrem meis uerbis.

Terētius in Ecyra: Hunc euoca uerbis meis.

Cic. M. Marcello: Gratū mihi feceris, si uxori tuæ Iuniæ grauiissima, atq; optima fœmina meis uerbis eris gratulatus.

Idem Vati-

Idem Vatinius: Locutus sum, ut ei meis uerbis diceret.

Plautus in Amphitruone: Hunc tuis uerbis uoco.

In Bacchidibus: Scribe salutem tuo patri uerbis tuis.

Cicero Trebatio: Salutē mihi tuis uerbis nunciauerat.

Plautus in Milite: Matris uerbis Philocomasium accersito.

Curius Ciceroni: Tironē meum saluta nostris uerbis.

Cicero Attico: Epistolam meam iusserunt dari Dolobellæ:

Vestorius ad me scripsit, ut iuberem mancipio dari seruo suo pro mea parte.

Titus Li. ab urbe condita: Qui quærerēt senatus uerbis.

Ibidem: Qui iuberent consulum uerbis in proximos Montes fugere.

Ibidem: Nunciarent senatus uerbis.

Ibidem: Denunciarunt senatus uerbis.

Idē de bello Macedo. Abi nūcia meis uerbis, bello absistat.

¶ MODVS agri.

Modus agri, ut in optimis libris repperi, est certa definitio, seu mensura agri, qua quot iugerum esset intelligi posset.

Plautus in Aulularia: Agri reliquit illi non magnū modū.

Cicero Attico: Etsi nihil scripsit nisi de modo agri.

Horatius in sermone: Hoc erat in uotis, modus agri non ita magnus.

Paulus de contrahenda emptione, lege, Qui fundum: Cum ipse emptori suo admetiretur, multo minorem modū agri q̄ putauerat inuenit.

Ibidē: Et domino renūciaret quanto modus agri minor sit.

Ibidem: Et ideo modo agri renunciaret, & si in diebus tri-

K 2 ginta re-

ginta renūciasset minorem modum agri esse, quāuis multis post annis posse eū q̄ minoris modus agri fuisset repetere. Titus Liuius ab urbe condita: Necui maior quā quinquaginta iugerum agri modus esset.

¶ MAGNVS numerus. *cy grote deyl*

MAGNUM numerum frumēti, uini, olei, ueteres illi dicebant: quem modum loquendi multi inuertentes, magnam quantitatem uel copiam passim dicunt.

Cicero pro Planco: Frumenti in summa charitate maximū numerum miseram.

Idem in Verrem: Dico magnum numerum frumenti.

Ibidem: Cuius iudicij metu magnus à multis frumenti numerus ablati.

Ibidem: Frumenti tantus numerus imperio tuo datur, & cogitur.

Ibidem: Atque ego nūc eum frumēti numerū, & eas publice pecunias Decumanis ab Herbitensibus datas esse dico.

Ibidem: Intellexistis innumerabilem frumēti numerum per triennium auersum à Republica esse.

Idem de officijs: Si exempli gratia uir bonus ab Alexandria profectus Rhodū, magnū frumēti numerū adduxerit.

Idem pro Fonteio: Maximum frumenti numerum ad Hispaniense bellum tolerandum imperauit.

Cæsar in cōmētarijs: Frumēti magnum numerū coëgit.

Hircius in cōmētarijs: Non poterant magnum numerum frumenti comparare.

Ibidem: Scipio magnū frumenti numerū habuerat.

Ibidem: Certo numero frumenti mulctat.

Ibidem: Ma

Ibidē: Magno numero frumēti onustos rēcepit in castra.

Ibidem: Magno inuenti numero hordei, olei, uīni, fici, pauco tritici.

¶ NUMERVS uīni.

Cicero in Anto. Maximus uīni numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti.

Vulpian⁹ de Tritico, uīno, & oleo, lege, Si quis uīnū: Si modo uīni numero à testatore nō sunt habita. & subdit: Cætera quæ pro hominum affectione, & usu, numero uīni habebuntur. & subdit: Quæ uīni numero paterfamilias habuit.

¶ MISSVM facere.

Missum facere, est deponere, ac etiā à nostro cōsortio, familiaritate, potestate, arbitrio dimittere. Multi barbare dicunt dare licentiam, uel licentiare.

Cæsar Oppio: Gn. Magium Pompei præfectum deprehēdi: sed & meo instituto usus sum, & eū statim missum feci.

Cicero in Verrē: Deinde alij quæstus instituuntur ex uno genere nauali iudices, q̄ multi accipere à ciuitatibus pecunias, ne nautas darent, precio certo missos facere nautas missorū omne stipendium lucrari. & subdit: Certo precio sexcentos nummos nautarum missione constituere.

Ibidem: Vt illud missum faciam.

Terentius in Ecyra: Missam iram faciet.

Varro de re rustica: Columbas redire solere ad locum licet animaduertere, quod multi in theatro è sinu missas faciunt.

¶ MODICE. *maetich*

MODICE Aduerbiū nō semp à pauco (ut uulgo credūt) sed à modo quādoq; deducit: ut modestiā designet, quæ inter parum & nimium uersat, non paucitatem.

Varro de re rustica: Furfures obijciuntur modice, ne parum aut nimium saturentur.

Ibidem: Cum aër est modice temperatus.

Ibidem: Modica centuria ea ducentorum iugerum.

Plautus in Persa: Modice & modeste est melius uitā uiuere.

Cicero pro P. Silla: Quācūq; à me timide, modiceq; dicet.

Idem cōtra Rullum: Quare dignus uestro summo honore, singulariq; iudicio sim, ipse modice dicam.

Idem ad Atticum: Modice, & infra modum.

Idem Tironi: Nos agemus omnia modice.

Ti. Li. de bello Punico: De se pauca, ac modice locutus est.

Ibidem: Libertatē nec spernere modice, nec habere sciunt.

Idem de bello Macedonico: Libertate modice utantur, temperatam eam salubrem esse.

Ibidem: Immodice, immodesteq;.

Ibidē: Hac potestate immodice, ac superbe Achei usi sunt.

¶ MODICVM. *uogmich*

¶ Aliquādo tamē dicitur à bonis illis autoribus & Modicū & modice, pro parum, & pro pauco.

Plautus in Milite: Modice sapis.

Cicero Attico: Minæ Clodij, contēptionesq; quæ mihi proponuntur, modice me tangunt.

Eidem: Sed ut modice cæteris utile est, tibi necesse est.

Eidem: Sed ea res modice me tangit.

Titus Li-

Titus Liuius de bello Macedonico: Comparauerat & Tyrannus modicam classem.

Ibidem: Vt modico ædito prælio in fugam inclinarent.

Ibidem; Refecti cibo sumpto, & modica quiete.

¶ MOUET me, non me impedit.

Mouet me, non me mouet, non me impedit, elegãti modo loquendi ponitur àb antiquis.

Cicero pro lege Manilia: Neq; me impediēt eius Quirites inimicum edictum,

Papinianus de cõditione furtiua, lege, Parui refert: Nec me mouet præfens homo fuerit nec ne.

Caius de dãno infecto, lege, Si ædib⁹: Sed mouet me, quod ipse meas ædes reficere possim.

¶ MORE maiorum, in morem. *na wyse*

More belluæ, more maiorum, & in morem dicebãt, addito quãdoq; genitiuo: aliqui inepte modo, & in modum dicunt.

Vergilius: Percip̃ duas in morem fulminis arctos.

Ouidius: Eunt anni more fluentis aquæ.

¶ NEMO.

Cum ut sæpe iã dixi, nihil aliud sit perfecta Latinitas, q̃ perfectorum illorum uirorum autoritas, qua certo dicendi modo tanq; suo iure & pro arbitrio usi sunt: Considerare, atq; obseruare maxime decet, quid, & quo modo dixerint: Nemo quisq;, nemo homo, nõ nemo, nemo unus, nemo unus uir, quisq; unus, quiuis unus, quisq; omniũ, alter quisq;, unus aliquis. Quod rari post eos curauerunt, quare eorum uel scripta uel dicta merito laude carent.

Nemo quisq;